

И още не отвърналъ — другъ
подема разговоръ и гука:
— Туй Мусманъ да ми падне тукъ
ще помни до животъ Шоплука.

Отъ Лозенецъ до Ючъ-бунаръ,
отъ Слатина та до Надежда —
навсѣкжде: и младъ и старъ
шуми, попържа, вѣси вѣжди.

Шуми престолниятъ ни градъ
и тръпнатъ сградитъ въ уплаха,
а кметътъ — сгушилъ се на хладъ,
да се разведри ржкомаха.

(1939)